

Keltové

tábor Kadov, I. běh

1. 7. – 22. 7. 2010



Celotáborová hra

Letošní tábor se nesl ve znamení Keltů, respektive Bójů. Hned na začátku tábora jsme potkali archeology a dozvěděli jsme se od nich, že okolí tábora by mohlo být bohaté na nálezy z mladší doby bronzové, tedy na vykopávky z doby, kdy naše území obývali Bójové. Proto tam přijeli udělat pár výkopů a zmapovat tak terén.

Protože nás jejich práce zaujala (ne každý den má člověk příležitost sledovat archeology při práci!) a navíc jsme byli zvědaví, jestli něco objeví, rozhodli jsme se jim pomoci. Po několika neúspěšných pokusech jsme byli za své snažení odměněni. Našli jsme velkou hliněnou nádobu, která na první pohled nesla stopy keltského zdobení. To nám za čas potvrdili i archeologové, kteří ji zavezli na zkoumání do laboratoře (za naši pomoc nám ji později zapůjčili a my ji použili do bodování družinek).

Protože nás hledání s archeology bavilo, pozvali jsme je k nám, aby nemuseli spát daleko v Blatné. Byli rádi a dokonce nám udělali zajímavou přednášku, která byla pro mnohé z nás dost důležitá, protože do té doby jsme o Keltech věděli jen velmi málo. Jak se pak ukázalo, pomohlo to v dalším dění na táboře.

Druhý den jsme plni nadšení vyrazili kopat další sondy. V tu chvíli nemohlo nikoho z nás napadnout, jak neuvěřitelný objev učiníme. Vykopali jsme totiž kostru. Úplně dochovanou lidskou kostru. Archeologové nám podle předběžných testů řekli, že jde o člena nějakého bójského kmene, což později potvrdila i laboratoř. Così se jim ovšem nezdálo na tom, jak byl pohřbený, evidentně to totiž neodpovídalo tehdejším rituálům. Z nálezu jsme byli docela vyjukaní, ale zároveň v nás začala klíčit touha dozvědět se víc.

Když jsme se večer vraceli ze hry, uviděli jsme na louce, kde jsme kostru vykopali, podivnou mužskou postavu. Najednou si nás přízrak všiml, rozzlobeně se zeptal, kam jsme dali jeho kosti, a za hrůzu nahánějícího řevu vyběhl proti nám. Naštěstí jsme utekli, ale dost jsme se báli. Další večer se nám zjevil znovu. Byl o něco vlídnější, ale stejně nám naháněl strach. Řekl, že se jmenuje Segoves a že je synem náčelníka kmene. Vyprávěl nám, jak šel jednou večer spát a ráno už se neprobudil mezi živé. Avšak nedostal se za svými předky, místo toho dál bloudil po světě živých. Až do předchozího dne však nespátřil jediného člověka, a tak teď nechápal, co se to stalo. Stejně byl ale rozčilený, že jsme odnesli jeho kosti a důrazně požadoval jejich navrácení, dokonce nám na to dal ultimátum. Jenže v tom byl háček, kosti jsme sice vykopat pomohli, to byla pravda, ale archeologové si je odvezli. Bylo nám jasné, že nám je jen tak nebudou chtít dát.

Keltská tematika nás ovšem zaujala, chtěli jsme se o svých prapředcích dozvědět víc, a proto jsme začali shánět další informace o jejich způsobu života a tradicích. Zjistili jsme, že celý keltský rok se točil okolo čtyř hlavních svátků, a tak jsme se rozhodli, že si je přiblížíme. Každému svátku jsme v průběhu tábora věnovali jeden den.

V Blatné se také letos náhodou konala výstava o keltském osídlení v Jižních Čechách, tak jsme toho využili a zajeli si tam na výlet, abychom získali další informace. Narazili jsme tam mimo jiné na keramické nádoby podobné té, kterou jsme vykopali s archeology. Ten večer, co jsme se plni dojmů vrátili do tábora, se nám naskytl možnost nahlédnout do minulosti. Uviděli jsme v lese výjev ze života Segovese. Zrovna se loučil se svými blízkými – otcem Belovesem, milou a jejím otcem Selukosem, náčelníkem jiného kmene. Z jejich rozhovoru vyplynulo, že ho čeká nelehký úkol: najít bájemi opředenou keltskou svátost, aby dokázal, že dokáže oba kmény sjednotit. Z povzdálí vše sledoval žárlivý Ambigas, který sám prahнул po moci. Jakožto syna náčelníka Selukose se ho Segoves právě chystal připravit o nástupnictví,

což si Ambigas nechtěl nechat líbit. Segoves po namáhavé pouti svátost našel a vydal se na zpáteční cestu. Byl už jen kousek od domova, když si na něj Ambigas počíhal a ve spánku ho zavraždil. Vzácnou svátost, meč samotného praotce Bójů, pak ukryl neznámo kam. Tento výjev se rozplynul stejně rychle, jako se otevřel, a objevil se Segoves, lépe řečeno jeho duch. Protože se díky nám otevřelo okno do jeho minulosti, konečně se dozvěděl, jak doopravdy zemřel. Omluvil se nám za výhrůžky a požádal nás, abychom získali zpět jeho ostatky a obřadně je spálili.

Byli jsme v pěkné kaši. Chtěli jsme pomoci Segovesovi a dopřát jeho duši zaslouženého pokoje, ale ostatky byly kdesi v laboratoři a my tušili, že nemáme šanci je získat. Zkusili jsme zavolat panu archeologovi, ale ten se nám jako zapřísáhlý skeptik doslova vysmál. Tak jsme alespoň dál objevovali keltské zvyky a tradice.

A pravděpodobně díky tomu jsme získali Segovesovu důvěru, poněvadž se nám znovu zjevil jeho duch. Pověděl nám pověst o praotci Bójů, který ve velké bitvě zdolal svým mečem utlačitele a sjednotil kmeny. Před smrtí ukryl tento památný meč do mohyly na neznámé místo. Od té doby se tradovalo, že kdo onen meč nalezne, stane se novým sjednotitelem, náčelníkem nad jiné mocným. Proto se vydal Segoves na nebezpečnou cestu za tímto pokladem, dokonce se mu jako jedinému odvážlivci podařilo meč nalézt. Vyzval nás, abychom meč znovu nalezli a dal nám k tomu potřebné indicie. Meč jsme si mohli nechat, výměnou žádal rituální spálení svých kostí.

Teď jsme konečně měli něco v ruce. Tím, že jsme požádali archeologa, aby přijel (chtěli jsme s ním jednat tvář v tvář), viděl i on tento výjev, konečně nám uvěřil a slíbil, že s námi meč za ostatky vymění. Díky svému důvtipu jsme meč po usilovném hledání našli, získali kosti zpět a obřadně je spálili.

Ten večer jsme Segovese spatřili naposledy, jeho putování bylo u konce a on se konečně shledal se svými blízkými. I přes staletí byla křivda napravena. Ambigas byl potrestán a Segovesovy činy byly konečně doceněny.

Postavy: Segoves- keltský bojovník, budoucí náčelník, Beloves- náčelník kmene, otec Segovese, Selukos – náčelník druhého kmene, Ambigas- bratr Segovesovy milé, syn Selukose, dcera náčelníka Selukose, Segovesova milá

Etapy: čtyři keltské svátky, v jejichž duchu se nesl vždy jeden den. Povíдали jsme si o keltských obyčejích, hráli tématické hry, den byl většinou spojený s různými výrobami, rituály.

- *Samhain* (Nový rok), svátek rozloučení se nejen se starým rokem a úrodným obdobím, ale také s přežitými zvyklostmi a koncepty, jedna z keltských nocí duchů. Snažili jsme se oklamat duchy důmyslnými převleky (v duchu keltských tradic se děvčata převlíkala za chlapce a naopak) a zároveň si je naklonit kladením přírodních obětí na posvátná místa. Večer nejstarší chlapec a nejmladší dívka rituálně zapálili veliký oheň, u kterého jsme pak slavnostně přednesli svá předsevzetí do Nového roku.
- *Imbolc* (Hromnice), svátek znovuzrození rostlinstva a laktace ovcí. Celý den jsme vlastně pomyslně rostli a vzdávali hold novému životu. Počínaje rozcvíčkou v rybníku, během které jsme tančili a kvetli jako samo rostlinstvo, přes stříhací evoluci v podobě legračních "výhonko-krutů", stavění květinovo-mechových obydlí pro bohyni Brigitu konče vtípnými náměty z každodenního keltského života, zakomponovanými do živých obrazů.
- *Beltaine* (Čarodějnice) je svátkem ohňů, očisty a oslav spojených s příchodem teplého období. S dětičkami jsme některé z hlavních atributů ztvárnili takto: kluci dostali za úkol připravit nedaleko tábora dvě menší ohniště a najít příhodný kůl, který

měl později posloužit jako májka. Děvčata zas měla na starosti věnec na ozdobení májky a dále se měla naučit oslavný, keltský tanec. Při setmění kluci vztyčili májku, slečny při světle loučí zatančily a pak jsme se všichni vydali ke dvěma ohňům, mezi kterými jsme, v rámci rituálu očisty za přítomnosti druida, procházeli.

- *Alban heruin* (letní slunovrat) se slaví k uctění přírody, Slunce a života, v tradicích s ním spjatých je hojně využíváno symboliky stromů. Zdobili jsme stany přírodninami, sestavovali stromové kalendáře, zamilovaní pak museli předvádět důkazy své lásky, například v podobě zasnubního tance, který byl podmínkou oddání o svatbičkách. Také jsme putovali se stromovými patrony za posvátným zlatým kapradím.

Vnější formy

Keltský meč: Posvátná relikvie praotce Bójů, meč opředený záhadami, kdo jej našel, měl se stát sjednotitelem kmenů a velkým náčelníkem nad jiné mocným. Za ním putoval Segoves, hrdina, kterému jsme pomáhali. Nalezli jsme ho díky vyluštění symboliky spirál, vodítka od Segovese.

Lidská kostra: nalezená druhý den práce s archeology, zvláštní na tom podle archeologů bylo, že se nejednalo o obvyklý rituální pohřeb. Jak jsme později zjistili, jednalo se o kostru dávného keltského bojovníka, Segovese.



Bodování družinek: Strom, ke kterému stoupaly cesty z kamenů pomalovaných spirálami v barvách družinek. Strom byl ve váze vykopané s archeology – ti nám ji zapůjčili za naši pomoc.



Bodování jednotlivců: klasická tabulka, do které se body tiskly spirálou, ozdobená keltskými ornamenty.

Nástěnky: byly zaměřeny na Kelty a Bóje, jejich zvyky, způsob života a podobně.

Rozlišení družinek: přívěšky na krk: tři spirály zasazené do kroužku, to vše z drátků, na černé šňůrce. Barva družinky byla znázorněna velkým barevným korálkem. Na šňůrku se také navlíkaly hodnosti – malé korálky v barvách družinek.

Hodnosti: byly čtyři – lovec/zemědělec, řemeslník, náčelník, druid

Golemci: sádrová plaketka cca deset na pět zobrazovala meč a nápis Kadov 2010.

Porťák: podstavec s drátkem, na kterém je připevněný keramický ptáček.

Divadelník: pohár, na jehož horní části je obličej. Divadelňáci i Porťáci zůstali stejní jako loni, akorát na ně byl připsán rok.

Zpěvníky: klasické, s keltským ornamentem a nápisem Keltské etudy.



Celkové pořadí družinek

1. **Bójové** (oranžová)
Marko Tokar
Ríša Marek
Míša Červenková
Matouš Karlík
Roman Tamlar
Verča Vodilová
2. **Potomci Keltů** (červená)
Tomáš Gec
Izka Bayerová
Denisa Dýně Zahradková
Dan Bery Beránek
Tomáš Slabihoudek
Sára Hudson
3. **Klan Viklanu** (tmavě modrá)
Terka Dublin Termerová
Pepa José Gočár
Adéla Paruchová
Ořas Volek
Fíla Martin
Nikita Švarcová
Kačka Gedžitka Sankotová
4. -5. **Collachové** (žlutá)
Olga Holina Šalamounová
Petr Krtek Šimáček
Vojta Židloň Židlík
Kačka Pískle Hamplová
Saša Bečice Becková
David Lamich
Adéla Šedová
Tomáš Kůrka
5. -4. **Bohémové** (zelená)
Hanuš Gočár
Anička Bílková
Kuba Ebert
Lucka Ptáčková
Štěpán Cívín
Štěpán Martin
Johanka Michalová

6. **Strážci Keltů** (světle modrá)
Kačka Kecka Tlampač Gecová
Michal Otáhal
Saša Havířová
Honza Talíř Havíř
Matyáš Máfa Ebert
Míra Kadlec
Eliška Morchová
Žofka Morchová
Maruška Báďa Rozehnalová
7. **Vykřadači hrobů** (hnědá)
Ája Péro Hrivňáková
Honza Batěk
Terka Volková
Dušan Dušinka Židlík
Vojta Lavička
Katka Dunovská
8. **Keltovi** (fialová)
Matěj Kouša
Petra Tykef Zahradková
Sonja Čekanová
Filip Vodička
Leonka Snížková
Krista Lednová
Kuba Hampl

Pořadí jednotlivců: Míša Červenková, Terka Termerová, Hanuš Gočár, Krtek Šimáček, Tomáš Gec

Porťáky získali: Hanuš, Marko, Míša Otáhal, Holina, Termerka, Míša Č., Saša Becková, Nikita, Sonja,...

Divadelňáky získali: Dušan, Vojta Lavička, Verča Vodilová, Dáda Lamich, Hanuš, Marko, Tomáš Gec, Tomáš Kůrka,...

Vedoucí tábora

HV	Jéňa Jindřich Jan Štursa
ZHV	Jakub JakoPes Esterka
OV	Mates Nechvátal Jan Balda Balík Simča Holubová Míša Bayerová
P	Jirka Balíček Balík Anička Lukešová Eliška Eloun Čmeláček Hedbávná Máša Marie Nechvátalová Kačenka Hupáková Magda Šalamounová Tereza Píca Picková
Ř	Míra Jakš
K	Petr Petich Škvor Martin Havel Mirka Morchová
Z	Klára Šalamounová

HV – hlavní vedoucí, ZHV – zástupce hlavního vedoucího, OV – oddílový vedoucí, P – praktikant, Ř – řidič, K – kuchyně, Z - zdravotník

Návštěvy: Peli Ondra Pelikán, Jára Němec, Téra Štursová, Pařka Sýkorová, Aleš Bílík
návštěvy – Kako, Manu, Letadlo s rodinkou, Bába, Verča Svobodová, Brouk Šklebík Ondulán
Škvor, Opča, Wotec, Peřan, Nora, Zagál, Monča, Damu

Táborové střípky

- Letošní rok byl obrovskou změnou oproti loňsku. Vyšlo nám počasí a děti moc byly vcelku hodné.
- Poprvé v historii tábora Jéňa nestavěl Jéňovu tramvaj, nýbrž ji sám jel. Je z toho docela vtipné video.
- Roman Tamler si na táboře oblíbil Jéňu. Ale tak správně kamarádsky, když potřeboval s něčím pomoci, šel za kamarádem Láďou, tak totiž hlavase přejmenoval a sveřepě na tom trval. Jéňa se ho sice zpočátku snažil přesvědčit, že se tak nejmenuje, ale pak na to slyšel i od ostatních. A když se mu něco od kamaráda Ládi nelíbilo, pěkně od plic mu vyčinil. Když Jéňa nedal při fotbálku penaltu, Roman to komentoval: „Tos kopnul blbě, Láďo, nojo, už si starej.“ Po této příhodě jsme i my kamarádi vedoucí začali Jéňu oslovovat Láďo, respektive Dědo Láďo.
- Cestou na hru jsme v lese potkali živého krčka, který hledal díru, kam by se zavrtil a Fíla Martin řekl: „Já jsem už jednou v životě taky viděl živýho krčka, ale ten byl mrtvej, ale hejbal se!“ Matesovi nezbylo, než odpovědět na tuto vyčerpávající informaci ano.
- Na tábor přijeli archeologové. Dva, pán a slečna. Vykopali jsme s nimi keltskou nádobu, nějaké střepey a hlavně kostru Kelta.
- Jako budíčky hrály každé ráno tyto písničky, Coming back to live- Pink Floyd, Země Bójů –Marsyas, Dvakrát- Vlasta Rědl, čtvrtá byla volitelná, tudíž ji vybíral pouštějící.
- Před diskotékou jsme opět dělali vtipné scénky. Toreadorův souboj s býkem na písničky Poslední korida a Tančím.
- Petříškovo komando v kuchyni letos doplnil na čtrnáct dní Martin Havel a na týden jeho družka Mirka. Martin se na táboře ocitl po deseti letech.
- Na táboře nás letos chvílemi nebylo moc. Při hře Telepatie, která je trochu náročná na postáře museli jít všichni, dokonce i Martin Havel. Ten byl za celou svou loukařskou kariéru na hře a navíc na postu vůbec poprvé v životě.
- Když se jednoho dne na táboře Jakopes oholil, kolemjdoucí Vojta Lavička, vzrůstem nevelký chlapec zakřičel z plna hrdla: „ Teď je ti šestnáct, teď se tě nebojím. Pojdte všichni na Jakopsa!“ Ten se spasil útekem do Alhambry, i když se dost praštil o dveře, byl rád, že unikl těm malým záškodníkům
- Martin Havel svůj poslední večer hrál o stošest i se svými syny, kteří přišli tatínka vyzvednout.
- O poledňáku někteří vedoucí chodí hrát volejbal, ti druzí chodí naopak nehrát volejbal.
- Porta se nesla v duchu trempsých port a byla provázena písničkou Podvod od Nedvědů. Opět se mezi dětmi našlo dosti talentovaných pěvců a pěvkyň.
- Na táboře se ani jednou nejelo do nemocnice. Kromě pár odřenina klíštat se našťestí nestal ani žádný úraz.
- Při poslední diskotéce začal malý David Lamich brečet. Když se ho některá z holek zeptala, proč pláče, opověděl: „Proč musí tábor končit? Táborův nemá mít konec...“
- Pepa Gočár jednoho dne po vedoucovském volejbale přišel za Elounem a ptal se na zranění na ruce. „Cos dělala?“ „Hrála volejbal.“ „To říkám furt, že volejbal je na prd, akorát láme ruce...“
- Přšlo letos opravdu málo, ale při jedné takové přeháňce jsme se s dětmi šli ohřát k ohni a kamarád Wotec, který byl zrovna na návštěvě, je zabavil hrou „Blicí rohlík, aneb svačinka pro hladovce“. Tři dobrovolníci byli upozorněni na rizika vyplývající

z této hry. Rohlík je totiž namazaný vším možným. Vše je sice požitelné a vcelku i chutné. Ovšem samostatně. Dohromady to není úplně pochoutka.

- Svatbičky se konaly u menhirů, nesly se v duchu druidovských slavností, tak jak je známe z komiksů o Asterixovi a Obelixovi. Ti se ostatně objevili, aby nás na slavnost dovedli. Sezdání byli : Jéňa a Kačenka, Ota Volek, Oddávající druid – Jakopes, Mladý druid – Aleš, průvodce – Mates, Asterix- Míra, Obelix- Balda.
- Divadýlka byla letos opravdu vydařená, družinky se perfektně popraly s tématy jako: absurdní drama – fronta na maso, talkshow na téma „věda nebo bůh“, zde se vyvinula opravdu zajímavá a vtipná diskuze. Dalšími výkony nás udivili herci s žánry jako: telenovela s tématem u nás na vsi a podobně. Zajímavé bylo, jak dobře byla témata zpracována a pochopena, padlo spoustu vtipných hlášek a také se ukázal značný přehled o všeobecném dění. Sledování divadýlek bylo opravdu zábavné, bylo však velice těžké určit konečné pořadí. Hereckých talentů se ukázalo tolik, že se porota rozhodla k udělení zvláštní ceny poroty, kterou získalo hned několik účinkujících. Přihlízející posluchači herectví na DAMU museli uznat, že se mají ještě hodně co učit.

Tháliáci: Dáda Lamich, Hanuš Gočár, Marko Tokar, Tomáš Gec, Verča Vodilová, Terka O´Termerová, Tomáš Kůrka, Dušinka Židlík, Vojta Lavička, Petr Krtek Šimáček

- Při svátku Imbolc jsme začali den netradiční rozcvičkou, a to v rybníku. Celý den krásně svítilo slunce a tak si děti přes počáteční remcání rozcvičku v rybníce užily. Nutno však dodat, že nejlepším a především nejzapálenějším cvičencem rána byl Jéňa, který nenamítal ani zbla a tak ve Vusím zdárně "vykvetl".

